

[Svend Haugaard.]

enig i, at det er godt, at denne interesse og denne prisdæmning tages op i en anden lovgivning. Men af flere grunde er det uheldigt, at private overtager disse arealer i for stort tal, og det er absolut rimeligt, at der bliver mulighed for, at staten kan gribe ind her.

Disse tre områder, som jeg her har nævnt, egner sig udmærket for en jordbank: statsforpagtningen, arealer, som for tiden arronderingsmæssigt ligger dårligt i forhold til naboejendommene, og arealer fra landbrugs-ejendomme, som er egnede til rekreativ udnyttelse, og jeg synes nok, at forslaget i den form, det foreligger, ikke skal have så forfærdelig mange ændringer, før jordbanken her kan sættes ind.

Men jordbanken skulle endvidere have en meget stor og betydningsfuld opgave i at være et koordinerende organ ved alt køb og salg af statsjord. Jeg har hørt flere ordførere her fremhæve, hvordan der er alt for mange ministerier involveret i køb og salg af jord, og hvordan der er dårligt samarbejde. Jeg er enig heri, og det er ikke bare 4-5 ministerier, det drejer sig om, det er jo fra kirkeministeriet til forsvarsministeriet med næsten alle andre ministerier herimellem; men siden jordlovene af 1972 er det mest aktuelt boligministeriet, kulturministeriet og landbrugsministeriet, og jeg mener i høj grad, man kan sige, det kniber med koordineringen her. Staten konkurrerer ofte med sig selv, og ikke alle er lige fornuftige købere. Hvis statsministeren havde været til stede, ville jeg have spurgt ham, om han ville overveje, hvordan man kunne finde frem til en mere hensigtsmæssig forretningsgang; nu er han her jo ikke, så det må vente til en anden gang, men jeg har i hvert tilfælde i sinde at rejse spørgsmålet. Jeg vil gerne pege på, at et koordinerende organ på dette område er helt nødvendigt, hvis vi skal få en bedre forretningsgang med hensyn til offentligt køb og salg af jord.

Som helhed kan vi fra radikal side tilslutte os lovforslagets principper, men der er

visse ting i det, som vi gerne vil have lov til at grave lidt i i udvalget.

Frandsen: Ligesom det lovforslag, vi behandlede før, er dette forslag først og fremmest affødt af vores indtræden i fællesmarkedet, idet der er nogle bestemmelser i de gældende love, som vi ikke længere kan opretholde. Der er én ting, som vi i den forbindelse fra SF's side vil rose regeringen for, og det er, at man trods alt tør sætte sig op imod det, som vi trods alt ved er fællesmarkedets ønsker. Så er det bare spørgsmålet: hvordan går det med det? Er vi i stand til at opretholde vores syn på og dermed også vores lovgivning vedrørende støtte til jordkøb?

Vi vidste jo godt, da vi trådte ind i fællesmarkedet, at det ikke var gældende i fællesmarkedet, og at det dermed også ville være i strid med dansk lovgivning, det, man ville have i fællesmarkedet. Derfor kan vi sige, at det, som regeringen gør nu, er, at man ikke har juraen, men heller ikke engang moralen med sig i forhold til fællesmarkedet, men vi må håbe på, at regeringen er i stand til at opretholde de intentioner, som ligger bag forslaget. Hvis vi skulle rette os efter fællesmarkedet, kunne vi netop risikere, at vi i højere grad får en landbrugsstruktur, som ligner den, de har i en del af de øvrige fællesmarkedslande, og det er ikke en landbrugsstruktur, som vi ønsker, eller som der er tradition for i Danmark.

Jeg er fuldstændig enig i det, som hr. Svend Haugaard fremhævede omkring selveje fremfor den private forpagtning. Det ville være noget forfærdelig ulykkeligt, hvis vi kom ud i, at det blev forpagtere i forhold til private ejere. En anden ting ville selvfølgelig være, at hvis man fik en landbrugsstruktur, som byggede på, at det var det offentlige, der ejede, og det var over årelange forpagtninger, ville det være noget andet, for så ville forpagteren og ejeren være nogenlunde ens stillet. Men det, man kan risikere, hvis vi går over til at acceptere